

A néma kiáltás

A férfi még a tőle szokottnál is óvatosabban vezetett. Bár nagyon zaklatott volt, mégis minden erejével arra figyelt, hogy ne hibázzon útközben. Már régóta tudta, hogy nagy a baj, valahol legfelül mégse akarta elhinni, hogy bekövetkezhet a lehető legrosszabb is.

Aztán napközben váratlanul kapott egy telefonhívást, hogy lehetőleg azonnal induljon, mert a dolgok egyre rosszabbra fordultak. Nem is tétovázott, azonnal beült az autójába, még a főnökének se szólt, hogy eltávozik.

- Majd utólag tisztázom vele. Nem is ember, ha nem ért meg - morfondírozott magában, miközben gyorsan meghozta a döntését.

Miután leparkolt, a bejáratot gyorsan megtalálta, és öles léptekkel rohant fel az emeletre. Még mielőtt megszólalt volna, máris mutatták neki, hogy melyik betegszobába menjen. Ahogy belépett, az ágyon fekve egy végtelenségig lefogyott, meggyötört arcú fiút látott meg, fején egy hatalmas turbánnal.

Ő volt a fia.

Miközben az egyik nővér éppen az infúzió ellenőrzésével foglalatoskodott, a férfi bátortalanul odalépett az ágy széléhez, és óvatosan megsimította a fiú arcát, aki lassan résnyire nyitotta a szemét, felnézett, majd ködös tekintettel, alig hallhatóan megkérdezte a nővért:

- Ki ez a bácsi?

A férfi legszívesebben az ágy alá süllyedt volna szégyenében, hiszen igaz, hogy hónapok óta nem találkoztak, de a fia legutóbb még nagyon örült, amikor meglátogatta.

Fátyolos tekintettel nézett maga elé, és csak magát hibáztatta mindazért, hogy idáig fajult kettőjük viszonya. Egykor egy új élet reményében hagyta el szülőhelyét, barátait. Bízott magában, hogy egy ismeretlen helyen is gyorsan feltalálja magát. De aztán elég hamar kiderült, hogy akik miatt vállalta ezt a változást, csak addig volt nekik fontos, amíg még nem birtokolhatták. Később már egyre ritkábban érezte azt, hogy végre megérkezett, igazi otthonra lelt.

Ezek után szinte váratlanul, de meglepte őket a sors egy kislembertel. A várt változást azonban ez se hozta meg az életében. Egyre gyakrabban néztek át felette, és megkérdezése nélkül hoztak olyan döntéseket, amelyek pedig nagyon is tartoztak volna rá is. Az összes addig felülmúlta azonban, amikor minden előzetes megbeszélés nélkül, az alig néhány hónapos fiút felkapták a nagyszülei, és az anyjával együtt elvitték messzire, ahol ők laktak. Ő meg ott maradt teljesen leforrázva, egyedül.

Bár értesítést is csak néha kapott, de azért próbálta elviselhetően élni az életét. Hónapok teltek el monoton egyhangúságban, és lassan közeledett a karácsony, ezért bevásárolt mindent, amit szükségesnek gondolt, mindazt, amivel örömet szerezhet, majd várta, hogy megérkezzen a családja, de hiába. Ezért úgy döntött, hogy ő utazik el értük, elvégre legalább karácsonyra legyenek együtt.

A fogadtatás nagyon hűvös volt. Akit egyre kevésbé tartanak fontosnak, sőt egyenesen már feleslegesnek, ott hiábavaló minden próbálkozás, többé nem lehet se szava, se döntése.

Néhány mondat után kiderült, hogy amennyiben úgy gondolja, ő mehet vissza, de a többiek ott maradnak.

Bárhogy próbálta visszapörgetni, sehogy se tudta összerakni, hogyan jutott ki az állomásra. Egyszer csak ott állt a pénztár előtt, és kábulatában időre volt szüksége, hogy eldöntse, hova is kérje a menetjegyet. Nem a település neve nem jutott eszébe, inkább az borzasztotta el, hogy egyáltalán még mindig az otthona az a hely?

A fülke teljesen üres volt, hiszen a karácsony estéjét már mindenki a szeretteivel töltötte. Csupán ő árválkodott magányában. A jegykezelő is csak benézett az ajtó üvegén, és már ment is tovább. Az elsuhanó vonat ablakából lehangoló volt nézni a kietlen pusztát, ahol ezt az egyhangúságot csak néhány rendezetlenül sorakozó öreg fa és az összevissza kanyargó sáros dűlőutak látványa törte meg.

Miután leszállt a vonatról, lassan, szinte ráérősen indult el, hiszen ugyan hova és miért is sietne, töprengett magában. Végül aztán eljutott a házig, belépett a fagyos szobába, ahol ott állt a sarokban a tartóra szerelt fenyőfa, alatta a díszek és ajándékok. Melyek az előzmények következtében már ott is maradtak. Egy pohár itallal a kezében leült az üres ágy szélére, és hosszasan kortyolgatni kezdett, miközben az járt a fejében, hogy a veszteseket még azok se várják már vissza, akik könnyezve integettek neki, amikor tele lelkesedéssel indult el útjára az új élete reményében. Idegenekké váltak...

- Jó napot, apuka! - törte meg váratlanul a csendet a terembe belépő orvosnő.

- Ne lepődjön meg, ha a fia nem ismeri fel. Időnként látomásai vannak, egy ismeretlen világ ostromolja a gondolatait, csak időnként tér vissza a valóságba.

A férfi ösztönösen a zsebe felé nyúlt, de a doktornő határozottan megállította a mozdulatát.

- A fia helyzetén se ez, se akármilyen más juttatás már nem segíthet. Nagyon nehéz és kockázatos, de szükségszerű beavatkozásra került sor annak tudatában is, hogy igen minimális esély mutatkozott az állapota javulására, főleg a remélt gyógyulásra. Mégis meg kellett tennünk, hiszen a legkisebb esélyben is meg kell kapaszkodni. Az immunrendszere, a korábbi sorozatos betegségei miatt azonban nagyon legyengült a szervezete, ezért még nagyobb volt a kockázat. Sajnos nem tudtuk valóra váltani a remélt javulást.

A rövid hallgatást, a riasztó csendet egy erőtlen, de határozott mondat törte meg.

- De jó, hogy itt vagy, Apa!

- Látja, most újra tisztán látja a külvilágot egy ideig, ezt használja ki, de ne sokáig fárassza a beteget. Nagyon gyenge, sok pihenésre van szüksége - mondta a doktornő, majd magukra hagyta őket.

A férfi torkát eddig folyamatosan szorongató érzés hirtelen meglágyult. Néhány pillanatig azt se tudta eldönteni, hogy mit mondjon, miközben arra is ügyelnie kellett, hogy a száját elhagyó minden szava fontosnak, biztatónak, szeretetet sugárzónak hasson, leginkább pedig titkolni szeretne volna a fia előtt, hogy rövidesen mi fog bekövetkezni. Bár volt ő annyira okos, és elég régóta tudta már, hogy a sorsa eldőlni látszik.

A férfi emlékében feltűnt egy csendes, békét sugárzó nyári este, amikor kilépett a ház elé, és leült a lépcsőre. Távol a város zajától, a gondoktól, és csak ült a hideg lépcsőn. Az éjszaka sötétségéből a távoli lámpák átszűrődő fénye néha egy-egy alak árnyékának elsuhanását jelezte, de összességében mozdulatlan nyugalom vette körül. Enyhe, langyos szellő ölelte körül, és ez a váratlanul kialakult némaság, mint örök béke maradt meg benne.

Lehet bármelyik fél hibás, lehet bármit egymás szemébe vetni, örült viták során vádaskodni, de az a kisember, aki ott totyog vidáman kacarászva köztük, sehogy sem értheti, hogy mi zajlik közben körülötte, hogy éppen akkor dől el a sorsa. Azt meg végképp nem értheti, hogy ő az, aki a legkevésbé se lehet hibás abban az örületben.

Miután elváltak, úgy vélekedtek, hogy azzal is alaposan megbüntetik, ha a kisembert messzire viszik tőle. Legalább nem látja naponta, így aztán hamar elfelejti, mire felnő, már nem is fog emlékezni rá, vélekedtek rosszindulatúan.

Élhetetlennek tartották a férfit, aki majd képtelen lesz megállni a saját lábán, és miután egyedül maradt, szinte biztos, hogy szinte azonnal el fog zúlleni. Ebben azonban óriásit tévedtek, hiszen nagyon gyorsan igazi társra talált, akivel új családot alapított, és abban a pillanatban is nagy egyetértésben, boldogan élnek.

Arra viszont nem számíthatott, hogy a kisember meg fog betegedni.

- Amikor elszakítottak tőle, még teljesen egészséges volt - próbálta nyugtatni magát.

Soha nem fordult meg a fejében az, hogy ő nem lehet hibás az események ilyen irányú változásában. Valami mégse működhetett igazán jól, talán a kisember is addig volt fontos nekik, amíg el nem szakíthatták tőle, amíg birtokukba nem vehették, mint egykor őt.

Alaptalanul nem akart vádaskodni, hiszen akkor már nem volt ott köztük, mégis nagyon furcsa, váratlan irányba fordultak a dolgok. Talán az új környezetének hanyagsága, nemtörődömsége következtében, de a fiúnak nagyon hamar, még egészen kiskorában megromlott az egészsége, egyik baj a másikat követte, melyekből igazán kigyógyulni már soha többé nem tudott. Kórházból kórházba küldték az orvosai, különböző beavatkozásokat végeztek el, melynek következtében a szervezetét ez az állandó fájdalmas leterhelés egyre jobban megviselte, ezért ijesztően lefogyott, és természetesen nem a korának megfelelően fejlődött.

- Ki ez a bácsi az ágyamnál? - szólalt meg váratlanul a fiú, miközben a sápadt arcán messziről feltűnt, hogy erős fájdalmak gyötrik.

- Én az apát várom - suttozta. - Te miért jöttél?

- Én vagyok itt, tudod, az apa - válaszolt a férfi, de a fiú résnyire nyitott szemével továbbra is mint idegen embert méregette. Ne akarj engem ezzel becsapni! - válaszolt erőtlen hangján.

A nővér sietős léptekkel rohant az ágy széléhez, de már az ajtón belépve megkérte a férfit, hogy ne fárassza a beteget, hagyja pihenni, megnyugodni.

A férfi csak most jött rá, hogy mennyi mindent nem beszélt meg a fiával, mennyi minden kimaradt az életükből, aminek pedig nem biztos, hogy így kellett volna történnie, de nem volt elég határozott, vagy éppen csak elhessegette a döntéseit azzal, hogy majd még úgyis bőven lesz idejük mindenre. De abban a pillanatban rá kellett döbennie, hogy mindazt, amit elmulasztott, elhalasztott, többé már hiába szeretné elérni.

A fia betegségeivel küszködve is hamar kitűnt tehetségével, szorgalmával, a tanárai és osztálytársai egyaránt nagyon szerették közvetlenségét, őszinteségét, nyíltságát. Büszkén mutogatta az okleveleket, könyveket, melyeket a különböző versenyeken elért eredményeiért kapott.

Soha nem vádaskodott, soha nem követelődött, hogy az apja miért olyan ritkán látogatja meg. Azt már egészen kicsi korában megértette, és talán a lelke mélyén el is fogadta, hogy ők

már soha többé nem élhetnek együtt. Mégis büszkén mesélte el az iskolában egy-egy látogatás után, hogy lám, azért neki is van ám apukája!

Ez a megmagyarázhatatlan hűség váratlanul az egykori kutyáját juttatta eszébe, akivel valamikor régen együtt nőtt fel. Miután behívták katonának és egyszer csak elengedték egy eltávozásra, a kutya visítva, nyüszítve nevetett örömeiben, amikor meglátta. Bár láncon tartották, mégis végtelenül szabadnak érezhette magát, hiszen újra együtt lehetett az igazi gazdijával.

Az eltávozás végén a férfi gyalog indult az állomásra, és jókora távolság megtétele után furcsa lánccsörgést vélt hallani. Amint megfordult, ott állt mögötte kitépett láncsal a nyakán az imádott kutyája. Felfoghatatlan volt számára, hogy miképpen tudott elszabadulni, de legnagyobb örömeiben is tudta, hogy nem kísérheti tovább, és féltette is, nehogy valami baj érje, ha valahol rosszindulatú emberek látják meg, amint a láncát vonszolja.

- Menj vissza! Nem jöhetsz velem! - kiáltott rá, és nagyot dobbantott a lábával. A kutya megtorpant, néhány lépést hátrált, de aztán erőt vett magán, és újra közeledni kezdett a gazdája felé. Az újabb dobbantásokra riadtan megállt, kissé oldalra fordult, majd hosszasan így maradt, miközben szomorú szemeivel egészen addig követte a gazdáját, amíg ő a kanyar végén végképp el nem tűnt.

A férfi soha többé nem láthatta a kutyáját. Haza se ment, minden bizonnyal még aznap áldozattá vált valahol. Viszont a férfi örökre megértette, hogy milyen is az önzetlenül tiszta hűség, ragaszkodás, szeretet...

- De jó, hogy itt vagy Apa! - törte meg újra a feszült csendet a fiú, miközben a kezeit apja felé nyújtva megpróbált felülni az ágyán. De a következő pillanatban az arca eltorzult, hatalmas fájdalmak közepette megpróbálta letépni a kötést a fejéről. Ebben csak a hirtelen berohanó nővérke, majd a nyomában érkező orvosnő tudta megakadályozni.

- Kérem, most szíveskedjék távozni a kórházból, hogy zavartalanul végezhessek a beavatkozást. Bármilyen történik, minden változásról azonnal értesíteni fogjuk - mondta az aggodalom összes lehetséges megnyilvánulásával az arcán az orvosnő.

A férfi óvatosan megsimította a fiú karját.

- Holnap megint jövök - mondta meglehetősen bátortalanul. De a fiú akkor már ezt nem hallotta.

A férfi lassan lépkedett a folyosó lépcsőin lefelé. A sors elvetemült, örült és igazságtalan szeszélye, hogy most egy pillanat alatt minden veszni látszik.

A fordulóban az üvegen átszűrődő nap fénye élesen szúrt a szemébe, majd némán kiáltva tükröződött vissza az arcán legördülő gyöngyökön. Mint ahogy némán kiáltott felé az ijesztően egyhangú fehér fal is.

Öntudatlanul botorkált tovább, miközben ott zúgtak a fejében egy haldokló fiú talán legutolsó szavai: De jó, hogy itt vagy Apa!

A férfi alig lépett be a lakása ajtaján, máris megcsörrent a telefonja...